

פרק 42

אומץ

"רומנטי?" אמרה הרמיוני. "שניהם בנים!"

"וואו," אמרה דפני, נשמעת המומה קלות. "את רוצה להגיד שמוגלגים באמת שונאים את זה? חשבתי שזה משהו שאוכלי המוות המציאו."

"לא," אמרה תלמידת סלית'רין מבוגרת שהרמיוני לא זיהתה, "זה נכון, הם חייבים להינשא בסתר, ואם מגלים אותם, שורפים אותם על המוקד. ואם את בת שחושבת שזה רומנטי, הם שורפים גם אותך."

"זה לא יכול להיות!" התנגדה נערה מגריפינדור, בזמן שהרמיוני ניסתה לחשוב מה לומר. "לא היו נשאות שום בנות מוגלגיות!"

היא המשיכה לקרוא בשקט, והארי פוטר המשיך לנסות להתנצל, וכעבור זמן קצר התגבשה בהרמיוני ההבנה שהארי הבין, ייתכן שלראשונה בחייו, שהוא עשה משהו מעצבן; ושבוודאות לראשונה בחייו, הארי היה מבועת שאיבד אותה כידידה; והיא התחילה להרגיש (א) אשמה ו-(ב) דאגה מהכיוון אליו התקדמו ההצעות ההולכות ונואשות של הארי. אבל עדיין לא היה לה שום מושג איזו מהתנצלויות תתאים, אז היא אמרה שבנות רייבנקלו צריכות להצביע על כך – והפעם היא לא תתקן את התוצאה, אם כי היא לא הזכירה את החלק הזה – דבר שהארי הסכים לו מיד.

ביום שלמחרת, כמעט כל נערה ברייבנקלו מעל גיל שלוש עשרה הצביעה שדראקו ישמוט את הארי.

הרמיוני הרגישה מאוכזבת קלות שזה עד כדי כך פשוט, אם כי זה ללא ספק היה הוגן.

עכשיו, עם זאת, בעודה עומדת בדיוק מחוץ לדלתות הגדולות של הטירה בינות למחצית האוכלוסייה הנשית של הוגוורטס, הרמיוני החלה לחשוד שהיו פה דברים שהיא לא הבינה ושייחלה נואשות שאיש מעמיתה הגנרלים לא ישמע עליהם לעולם.

אי אפשר היה לראות ממש את הפרטים מהגובה הזה, רק ים של פנים נשיות מצפות.

"אין לך מושג במה מדובר, נכון?" אמר דראקו, נשמע משועשע.

הארי קרא לא מעט ספרים שלא היה אמור לקרוא, שלא לדבר על כמה כותרות של הפקפקן.

"הילד שנשאר בחיים מכניס את דראקו מאלפוי להריון?" שאל הארי.

"אוקיי, יש לך מושג במה מדובר," אמר דראקו. "חשבתי שמוגלגים שונאים את זה?"

"רק המפגרים," אמר הארי. "אבל, אממ, אנחנו לא, אה, קצת צעירים?"

"לא צעירים מדי בשבילך," אמר דראקו. הוא נחר בבוז. "בנות!"

הם הלכו בשתיקה אל קצה הגג.

"אז אני עושה את זה כנקמה בך", אמר דראקו, "אבל למה אתה עושה את זה?"

התודעה של הארי עשתה חישוב בדק, שוקלת את הגורמים, האם זה מוקדם מדי...

"בכנות?" אמר הארי. "מפני שהתכוונתי שהיא תטפס על החומות מצופות הקרח, אבל לא התכוונתי שהיא באמת תיפול. ו, אממ, סוג של הרגשתי ממש רע בקשר לזה. זאת אומרת, אני מניח שהתחלתי באמת לראות בה את היריבה הידידותית שלי אחרי זמן מה. אז זו התנצלות אמיתית בפניה, לא מזימה או משהו."

שתיקה.

ואז –

"כן", אמר דראקו. "אני מבין."

הארי לא חיך. ייתכן שזה היה הלא חיוך הקשה ביותר בחייו.

דראקו הביט מעבר לקצה הגג ועשה פרצוף. "יהיה הרבה יותר קשה לעשות את זה בכוונה מאשר בטעות."

ידו השנייה של הארי אחזה בגג באחיזת רפלקס מבועתת, אצבעותיו לבנות על האבן הקרה.

אתה יכול לדעת בתודעה המודעת שלך ששתי את שיקוי נפילת-נוצה. אבל לתת מודע שלך זה עניין אחר לגמרי.

זה היה מפחיד בדיוק כמו שהארי חשב שזה היה להרמיוני, ובצדק.

"דראקו", אמר הארי, לא היה לו קל לשלוט בקולו, אבל בנות רייבנקלו נתנו להם תסריט, "אתה חייב לעזוב אותי!"

"אוקיי!" אמר דראקו, ועזב את זרועו של הארי.

ידו השנייה של הארי ניסתה להיאחז בקצה, ואז, בלי שהתקבלה שום החלטה, אצבעותיו כשלו, והארי נפל.

לרגע קצר אחד קיבתו של הארי ניסתה לזנק מתוך גרונו, וגופו ניסה להתמצא בהיעדר כל דרך לעשות זאת.

לרגע קצר אחד הארי הרגיש את שיקוי נפילת-נוצה נכנס לפעולה ומתחיל להאט אותו, בתחושת מעין משיכה מרפדת.

ואז משהו משך את הארי והוא האיץ מטה שוב מהר יותר מהכבידה –

פיו של הארי כבר נפתח והחל לצרוח בזמן שחלק ממוחו ניסה לחשוב על משהו יצירתי לעשות, חלק ממוחו ניסה לחשב כמה זמן נותר לו להיות יצירתי, וחלק זעיר באחורי מוחו שם לב שהוא אפילו לא יספיק לסיים את חישוב הזמן הנותר לפני שיפגע בקרקע –

הארי ניסה נואשות להשתלט על קוצר הנשימה שלו, ולא עזר לו לשמוע את צווחותיהן של כל הבנות, ששכבו כעת על הקרקע ואחת על השניה.

"אלוהים אדירים," אמר גבר זר, בעל בגדים ישנים למראה ופנים מצולקות קלות, שהחזיק את הארי בזרועותיו. "מכל הדרכים שחשבתי שניפגש שוב יום אחד, לא ציפיתי שזה יהיה בכך שטיפול מהשמיים."

הארי זכר את הדבר האחרון שראה, הגוף הנופל, והצליח לומר בהתנשפות, "פרופסור... קווירל..."

"הוא יהיה בסדר בעוד כמה שעות," אמר הגבר הזר שהחזיק את הארי. "הוא פשוט מותש. לא הייתי מאמין שזה אפשרי... הוא הרגע הפיל מאתיים תלמידות רק כדי לוודא שפגע במי שהטילה עליך קללה..."

הגבר הניח בעדינות את הארי במצב עמידה על הקרקע, תוך כדי שהוא תומך בו.

הארי התאזן בזהירות, והנהן אל הגבר.

הוא עזב והארי נפל מייד.

הגבר עזר לו לעמוד שוב. מוודא ומקפיד שהוא עומד בינו לבין הבנות שהחלו להתרומם מהקרקע, מעיף מבטים לכיוון ללא הרף.

"הארי," אמר הגבר בשקט, וברצינות רבה, "האם יש לך מושג כלשהו מי מהבנות הללו הייתה רוצה לרצוח אותך?"

"לא רצח," אמר קול מאומץ. "רק טיפשות."

הפעם היה זה הגבר הזר שכמעט נפל, תדהמה מוחלטת על פניו.

פרופסור קווירל כבר התיישב במקום שבו התמוטט על הדשא.

"אלוהים אדירים!" התנשם הגבר. "אתה לא אמור להיות –"

"מר לופין, דאגתך אינה מוצדקת. אף קוסם, לא משנה עד כמה הוא חזק, לא יכול להטיל לחש כזה בעזרת כוח בלבד. חייבים לעשות זאת ביעילות."

עם זאת, פרופסור קווירל לא נעמד.

"תודה," לחש הארי. ואז, "תודה," גם לגבר שעמד לידו.

"מה קרה?" שאל הגבר.

"הייתי צריך לחזות זאת בעצמי," אמר פרופסור קווירל, קולו חד בגינוי. "כמה בנות ניסו לזמן את מר פוטר לזרועות הספציפיות שלהן. אני מניח שהן חשבו שהן עדינות, כל אחת בנפרד."

הו.

"ראה זאת כשיעור במוכנות, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. "אלמלא התעקשתי שיהיה יותר ממבוגר אחד נוכח למאורע הקטן הזה, וששנינו נהיה עם שרביטים שלופים, מר לופין לא היה נמצא כדי להאט את נפילתך והיית נפצע קשות." אדוני! "אמר הגבר – מר לופין, ככל הנראה. "אסור לך לומר דברים כאלה לילד!"

"מי –" החל הארי לומר.

"האדם היחיד מלבדי שהיה פנוי לצפות," אמר פרופסור קווירל. "אני מציג בפניך את רמוס לופין, שנמצא כאן זמנית כדי להנחות תלמידים בלחש הפטרונוס. אם כי נאמר לי ששניכם כבר נפגשתם."

הארי בחן את הגבר, מבולבל. הוא היה זוכר את הפנים המצולקות קלות, את החיוך המוזר, העדין הזה.

"איפה נפגשנו?" שאל הארי.

"במכתש גודריק," אמר הגבר. "החלפתי לך כמה חיתולים."

משרדו הזמני של מר לופין היה חדר אבן קטן עם שולחן עץ קטן, והארי לא הצליח לראות על מה ישב מר לופין, מה שרמז שזה שרפרף קטן בדיוק כמו זה שלפני השולחן. הארי ניחש שמר לופין לא ישהה בהוגוורטס זמן רב, או שהוא לא ישתמש הרבה במשרד, ולכן הוא אמר לגמדוני הבית שלא לטרוח. זה אמר משהו על האדם, העובדה שלא רצה להטריח גמדוני בית. בפרט, זה אמר שהוא מויין להפלפאף, מכיוון שלמיטב ידיעתו של הארי, הרמיוני הייתה היחידה מחוץ להפלפאף שלא רצתה להטריח את גמדוני הבית. (הארי עצמו חשב שנקיפות המצפון שלה מטופשות מעט. מי שיצר את גמדוני הבית מלכתחילה היה מרושע מעבר לכל שיעור, כמובן; אבל זה לא אומר שהרמיוני עושה את הדבר הנכון עכשיו כשהיא מונעת מישויות תבוניות את עבודת הפרך שעוצבו להנות ממנה)

"שב בבקשה, הארי," אמר הגבר בשקט. גלימותיו הרשמיות היו מאיכות ירודה, לא ממש קרועות, אבל בלויות מכוחו של הזמן בצורה שלחשי תיקון לא יכולים לתקן; *מרופשות* הייתה המילה שקפצה לראשו. ואף על פי כן, איכשהו, הייתה לו הדרת כבוד שלא ניתן להשיג באמצעות גלימות יקרות ויפות, שהייתה חזקתם הבלעדית של המרופטים. הארי שמע על ענווה, אבל הוא מעולם לא ראה את הדבר האמיתי לפני כן – רק את הצניעות המסופקת של אנשים שחשבו שזה חלק מהסגנון שלהם ורצו שתבחין בכך.

הארי התיישב על שרפרף העץ הקטן לפני שולחנו הקצר של מר לופין.

"תודה לך שבאת," אמר הגבר.

"לא, תודה לך על שהצלת אותי," אמר הארי. "תגיד לי אם תצטרך לבצע משהו בלתי אפשרי ביום מן הימים."

נראה שהגבר מהסס. "הארי, אני יכול לשאול... שאלה אישית?"

"אתה יכול לשאול, בוודאי," אמר הארי. "גם לי יש הרבה שאלות לשאול אותך."

מר לופין הנהן. "הארי, האם ההורים החורגים שלך מטפלים בך היטב?"

"ההורים שלי," אמר הארי. "יש לי ארבעה. מייקל, ג'יימס, פטוניה ולילי."

"אה," אמר לופין. ואז שוב, "אה." נראה שהוא ממצמץ בחוזקה. "אני... טוב לשמוע, הארי, דמבלדור לא סיפר לאיש מאיתנו איפה אתה... חששתי שהוא יחשוב שאתה חייב שיהיו לך הורים חורגים מרושעים, או משהו כזה..."

הארי לא היה בטוח שדאגתו של לופין אינה מוצדקת, בהתחשב במפגש הראשון שלו עצמו עם דמבלדור; אבל הכל הסתדר בסוף, אז הוא לא אמר כלום. "מה בקשר ל..." הארי חיפש מילה שלא תציב אותם גבוה יותר או נמוך יותר... "ההורים האמריים שלי? אני רוצה לדעת, טוב, הכל."

"בקשה גדולה, " אמר לופין. הוא מחה זיעה ממצחו. "טוב, בוא נתחיל מהתחלה. כשנולדת, ג'יימס היה כל כך מאושר שהוא לא הצליח לגעת בשרביט שלו בלי שיזהר בזהב, במשך שבוע שלם. ואפילו אחר כך, בכל פעם שהחזיק אותך, או ראה את לילי מחזיקה אותך, או רק חשב עליך, זה היה קורה שוב – "

כל כמה זמן הארי העיף מבט בשעונו, וגילה שעוד שלושים דקות עברו. הוא הרגיש קצת רע על כך שגרם לרמוס להחמיץ את ארוחת הערב, במיוחד משום שהארי עצמו פשוט יחזור בזמן לשבע בערב אחר כך, אבל זה לא היה מספיק כדי לעצור מי מהם.

לבסוף הארי אצר מספיק אומץ כדי לשאול את השאלה הקריטית בזמן שרמוס היה באמצע תיאור נפלאות הקווידיץ' של ג'יימס, שלהארי לא היה הלב לקטוע בצורה ישירה יותר.

"ואז, " אמר רמוס, עיניו בוהקות, "ג'יימס עשה צלילת מלאני הפוכה משולשת עם סיבוב אחורי נוסף! כל הקהל השתגע, אפילו חלק מההפלפאים הריעו – "

אני מניח שהיית צריך להיות שם, חשב הארי – לא שלהיות שם היה עוזר לו בצורה כלשהי – ואמר, "מר לופין?"

משהו בקולו של הארי כנראה הגיע לגבר, מפני שהוא עצר באמצע משפט.

"האם אבא שלי היה בריון?" שאל הארי.

רמוס הביט בהארי למשך רגע ארוך. "למשך זמן מה, " אמר רמוס. "הוא התבגר לאחר זמן. איפה שמעת את זה?"

הארי לא ענה, הוא ניסה לחשוב על משהו אמיתי לומר שיפיג חשדות, אבל הוא לא חשב מהר מספיק.

"לא משנה, " אמר רמוס, ונאנח. "אני יכול לנחש ממי. " הפנים המצולקות התכווצו בגינוי. "איזה מין דבר לספר – "

"האם לאבא שלי היו נסיבות מקלות?" שאל הארי. "חיים קשים בבית, או משהו כזה? או שהוא פשוט היה... נבזי מטבעו?" קר?

ידו של רמוס הסיטה את שערו לאחור, התנועה העצבנית הראשונה שהארי ראה ממנו. "הארי, " רמוס אמר, "אתה לא יכול לשפוט את אביך על פי מה שעשה כשהיה נער צעיר!"

"אני נער צעיר, " אמר הארי, "ואני שופט את עצמי. "

רמוס מצמץ פעמיים למשמע זה.

"אני רוצה לדעת למה, " אמר הארי. "אני רוצה להבין, מפני שבעיניי, אין לזה שום תירוץ אפשרי!" קולו רעד קצת. "בבקשה ספר לי כל מה שאתה יודע שיסביר למה הוא עשה זאת, אפילו אם זה לא נשמע נחמד. " כדי שלא אפול לאותה מלכודת בעצמי, תהא אשר תהא.

"זה היה הדבר לעשות אם היית בגריפינדור, " אמר רמוס לאט, באי-רצון. "ו... לא חשבתי ככה אז, חשבתי שזה היה הפוך, אבל... ייתכן שהיה זה בלק שעודד את ג'יימס לעשות את זה, בעצם... בלק רצה כל כך להראות לכולם שהוא נגד סלית'רין, אתה מבין, כולנו רצינו להאמין שדם לא מכתיב גורל – "

"לא, הארי," אמר רמוס. "אני לא יודע למה בלק רדף אחרי פיטר במקום לברוח. זה היה כאילו בלק חולל טרגדיה לשם הטרגדיה באותו היום." קולו של הגבר רעד. "לא היה שום רמז, שום אזהרה, כולנו חשבנו – לחשוב שהוא היה אמור להיות –" קולו של רמוס נקטע.

הארי בכה, הוא לא הצליח לעצור את עצמו, לשמוע את זה מרמוס כאב הרבה יותר מכל מה שהרגיש אי פעם בעצמו. הארי איבד שני הורים שלא זכר, שהכיר רק מסיפורים. רמוס לופין איבד את ארבעת חבריו הטובים ביותר בפחות מעשרים וארבע שעות; והאובדן של האחרון, פיטר פטיגרו, היה חסר סיבה לגמרי.

"לפעמים עדיין כואב לי לחשוב עליו באזקבאן," רמוס סיים, כמעט בלחישת. "אני שמח, הארי, שאסור לבקר אוכלי מוות. זה אומר שאני לא צריך להתבייש בכך שאני לא הולך."

הארי נאלץ לבלוע את רוקו בחוזקה כמה פעמים לפני שהצליח לדבר. "אתה יכול לספר לי על פיטר פטיגרו? הוא היה חבר של אבי, ונראה לי – שאני צריך לדעת, שאני צריך לדבר –"

רמוס הנהן, דמעות נקוות בעיניו שלו כעת. "אני חושב, הארי, שאם פיטר היה יודע שזה ייגמר ככה –" הוא נחנק. "פיטר פחד מאדון האופל יותר מכל אחד מאיתנו, ואם הוא היה יודע שזה ייגמר ככה, אני לא חושב שהוא היה עושה את זה. אבל פיטר ידע מה הסיכון, הארי, הוא ידע שהסכנה אמיתית, הוא ידע שזה עלול לקרות, ובכל זאת הוא נשאר לצידם של לילי וג'יימס. לכל אורך לימודינו בהוגוורטס תהיתי למה פיטר לא שובץ לסלית'רין, או אולי לרייבנקלו, מפני שפיטר העריץ סודות, הוא לא הצליח לעמוד בפניהם, הוא היה מגלה דברים על אנשים, דברים שהם רצו להסתיר –" חיוך עקום חצה את פניו של רמוס. "אבל הוא לא השתמש בסודות האלו, הארי. הוא פשוט רצה לדעת. ואז צילו של אדון האופל האפיל על הכל, ופיטר עמד לצידם של ג'יימס ולילי והשתמש בכשרונותיו לטובה, והבנתי למה המצנפת שלחה אותו לגריפינדור." קולו של רמוס היה מלא רגש עז כעת, וגאה. "קל לעמוד לצד חבריך אם אתה גיבור כמו גודריק, נועז וחזק כמו שאנשים חושבים שגריפינדורים אמורים להיות אבל אם פיטר פחד יותר מכולנו, האין זה גם אומר שהוא היה הכי אמיץ?"

"זה נכון," אמר הארי. גרונו שלו היה חנוק עד שבקושי הצליח לדבר. "אם תוכל, מר לופין, אם יש לך זמן, אני חושב שיש מישהו נוסף שצריך לשמוע את הסיפור של פיטר פטיגרו, תלמיד בשנה ראשונה בהפלפאף ושמו נוויל לונגבוטום."

"הבן של אליס ופרנק," אמר רמוס, קולו הופך עצוב. "אני מבין. זה לא סיפור שמח, הארי, אבל אני יכול לספר אותו שוב, אם אתה חושב שזה יעזור לו."

הארי הנהן.

שתיקה קצרה השתררה.

"האם לבלק היה איזשהו עסק לא פתור עם פיטר פטיגרו?" שאל הארי. "כל דבר שיגרום לו לחפש את מר פטיגרו, אפילו אם זו לא עילה לרצח? כמו סוד שמר פטיגרו ידע שבלק רצה לדעת בעצמו, או שהוא רצה להרוג אותו כדי להסתיר?"

משהו הבליח בעיניו של רמוס, אבל הגבר המבוגר הניד בראשו ואמר, "לא ממש."

"זה אומר שיש משהו," אמר הארי.

החיוך העקום הופיע שוב מתחת לשפם השחור-לבן. "יש בך מעט מפיטר בעצמך, אני רואה. אבל זה לא חשוב, הארי."

"אני ברייבנקלו, אני לא אמור לעמוד בפיתוי שסודות מציבים בפני, וחופץ מזה," אמר הארי, ברצינות עכשיו, "אם היה שווה לבלק להילכד בגלל זה, אני לא יכול שלא לחשוב שזה עשוי להיות חשוב."

רמוס נראה כאילו הוא מרגיש לא בנוח. "אני מניח שאוכל לספר לך כשתהיה מבוגר יותר, אבל באמת, הארי, זה לא חשוב! רק משהו מזמננו בבית הספר."

הארי לא הצליח לשים את האצבע בדיוק על הפרט המסגיר; אולי היה זה משהו בנימת העצבנות המדויקת של רמוס, או הדרך שבה הוא אמר *כשתהיה מבוגר יותר*, שהציתה את הקפיצה האינטואיטיבית של הארי...

"בעצם," אמר הארי, "אני חושב שסוג של ניחשתי כבר."

רמוס הרים את גבותיו. "באמת?" הוא נשמע ספקן מעט.

"הם היו נאהבים, לא כך?"

השתררה שתיקה מביכה.

רמוס הנהן הנהון איטי וחמור סבר.

"לזמן קצר," אמר רמוס. "לפני זמן רב. מאורע עצוב, שנגמר בטרגדיה עצומה, או כך לפחות זה נראה לנו כשהיינו צעירים." הבלבול האומלל ניכר בבירור על פניו. "אבל חשבתי שזה היה ועבר ונקבר מתחת לידידות של מבוגרים, עד היום שבו בלק הרג את פיטר."